TARSIS

Literair tijdschrift rond de RV-Bijbel

Tarsis, Literair tijdschrift rond de RV-bijbel, de Rodenberg Versie.

Uitgave : Visseristische School
Voor de afbeeldingen is gebruik gemaakt van het Woordweefgetouw.

1e jaargang, nr. 2, 11 juli 2025

De RV-Bijbel en omliggende literatuur is ervoor om krachtige moeder archetypes te laten doorkomen tot herstel van de wereld.

De Cotrijnen Brug

De monniken van de nieuwe religie moesten de Cotrijnen brug overvluchten. De Felixianen van de religie van koning Felix vervolgden hen. Ook de Cotrijnen brug werd zwaar bewaakt, maar de monniken hadden geen andere keus. Sommigen moesten alsnog het water induiken, en velen kwamen om vanwege de stroming, of werden alsnog neergeschoten. De Cotrijnen brug was een helse brug, maar het was de enige manier om het land uit te komen. Het land was verder omringd met hoge muren waar maar geen einde aan leek te komen. Ook onder de grond was er niet door te komen, liep alles vast. Dan zouden ze moeten graven, maar dat leek ook een eindeloze opgave. Alles leek muurdicht onder de grond. Zo vochten de monniken van de Seroem, de nieuwe religieuze orde, op de Cotrijnen brug, en vaak

kwam het er dus op neer dat ze ergens het water met de sterke stroming moesten inspringen. Het zoog hen vaak naar beneden, of ze werden ergens ver weg geslingerd. Zo overleefden er enigen, en sommigen leken hun weg over de brug te vinden.

De monniken besloten nog even te wachten. Ze bleven gewoon Felixiaans, en werkten aan een machine in het geheim, genaamd de Sporgus. Zovelen van hen die waren gevlucht hadden het niet gered. Ze wilden niet dat hun religie zou uitsterven. Ze wilden het risico niet nemen. Ze hielden vast aan de leringen van hun grote profeet, Jasserhelt, maar in het geheim. Uitwendig en in naam waren ze gewoon weer Felixiaans. Ze bleven inwendig en in het geheim vasthouden aan hun geloof in het vreemde en het saaie. Het mocht nergens over gaan en er moest omheen gedraaid worden. Er waren geen snelle wegen. Ze moesten hun religie in de verdieping van het Felixiaanse vinden. Zo werkten ze aan hun machine. Het werd tot een groot monster. Het kon graven en afbreken. De machine werd onder de grond gebouwd in de ruimte die ze hadden. Het was als een ark. Er kon ook in gewoond worden. Hoe meer ze ondergronds hadden uitgegraafd, hoe groter de machine kon worden. Ze bouwden er heel voorzichtig aan, en bleven voorzichtig met het bekend maken van de machine, want ze waren bang voor verraders.

Op een dag hoorden ze dat er vuur was gezet in de Cotrijnen brug. Ze wisten niet wie de daders waren, alhoewel ze vermoedden dat het van het buurland afkwam, en van de gevluchtte monniken. De Topazianen waren de leiders van de Felixianen en die begonnen huiszoekingen te houden. Er kwamen steeds meer meldingen van branden. De monniken wilden het er nu op wagen, en besloten de machine in te gaan, in de Sporgus, de graafmachine, en er was een grote uittocht. De graafmachine ging diep onder de grond, en kwam tot een land dat de wereld van Ovul heette.

Ze vonden hier monikken van hun eigen religie, wiens leider Kitslak was. Zij bleken al veel langer geleden te zijn gevlucht. Ze hadden hier hun eigen wereld gebouwd. Het was een grote wereld onder de grond. Maar de graafmachine werd gevolgd door de Topazianen, en die kwamen toen ook te weten over deze geheime wereld onder de grond. Spoedig kwamen die daar met hun Felixiaanse legers. Er kwam een grote oorlog. Eigenlijk moesten de monikken het geheel hebben van de Sporgus. Het was ook een gevechtsmachine. De Felixianen besloten het gehele gebied onder water te zetten. De Sporgus besloot dieper te graven. De grond was zachter hier, zodat alles wat ze achter lieten werd omsloten. Zo diep graafde de Sporgus. Toen besloot de Sporgus naar het buurland te gaan. De Sporgus had de meeste monikken van de wereld van Ovul kunnen meenemen. In het buurland kwamen ze tot het andere overblijfsel van de monikken die later waren gevlucht. Hier konden ze hun nieuwe religie bouwen.

Alles moest vreemd zijn en saai, het mocht nergens over gaan, en er moest altijd omheen gedraaid worden, ter navolging van de grote profeet, Jasserhelt, een vreemde man. Ze hielden lange wandeltochten door de natuur, die zo langzaam mogelijk moesten zijn. Zo schuifelden de monniken voort. Ze moesten leven van het kleine, van het trage, het vreemde en het saaie. Ze moesten leven van het minste. Zo vonden ze hun weg tot de diepere natuur. Al het overbodige en overmatige moest eraf.

Rond het tranenmeer zetten zij hun kampen op. Zo werden zij meer en meer primitieve wilden. Ze leerden over de giffen van de natuur. Zo konden zij overleven. Als er een Felixiaan te dichtbij het kamp kwam, dan was een giftig pijltje genoeg.

Op een dag hadden nog meer monniken het kamp bereikt. Ze vertelden dat er weer een aanval was geweest op de Cotrijnen brug, en dat ze zo konden vluchten. Er waren ook vele nieuwe bekeerlingen bij. Het begon steeds meer voor te komen dat er nieuwe bekeerlingen kwamen, maar ze waren huiverig dat er ook verraders tussen konden zitten. Ze besloten daarom geen nieuwe bekeerlingen meer toe te laten. Ze waren immers al een stam, en ze wensten onontdekt te zijn. Ze begonnen steeds aggressiever te worden naar nieuwe bekeerlingen, en het begon steeds meer voor te komen dat ze de nieuwe bekeerlingen aanvielen met giftige pijltjes. De religie was vol nu. Het getal was vol. De ark was vol. Ze wisten zeker dat er ook fortuinzoekers tussen de nieuwe bekeerlingen inzaten. De nieuwe bekeerlingen werden ook steeds aggressiever, en daarom kwam er oorlog tussen de nieuwe Seroem en de oude Seroem. De oude Seroem vond dat de nieuwe bekeerlingen een verkeerd beeld hadden van de leer van Jasserhelt. Ze waren veel vrijer en vrolijker. Ze hadden alles al in kannen en kruiken, terwijl Jasserhelt de twijfel en de speculatie predikte. Eindeloos moest er gepiekerd worden, en eindeloos moest er omheen gedraaid worden om andere en betere wegen te vinden. Jasserhelt predikte verdieping, afwijking en afscheiding, het vreemde en het saaie. Het mocht nooit het voor de hand liggende zijn.

Ook was het zo dat de nieuwe bekeerlingen Jasserhelt tot een afgod hadden gemaakt, tot een object, tot een beeld, een monument, waarbij het meer om de persoon van Jasserhelt ging dan om zijn leer. Daarom was het oorlog. De monniken van de oude orde konden zich er niet mee verenigen. Steeds meer werden ze geplaagd en lastig gevallen door de nieuwe bekeerlingen, die alles op sterk water hadden gezet leek het wel. De nieuwe bekeerlingen waren vaak ook niet echt monniken, maar meer socialen, zeer onkuis, zeer adrem. De monniken van de oude orde besloten toen met de Sporgus de zee over te gaan tot het land achter de zee, of tot een eiland waar ze zouden kunnen wonen, als dat er zou zijn. De Sporgus was als een schip. Het was hun ark. Ze begonnen steeds onveiliger te zijn in wat ze het land van de nieuwe bekeerlingen noemden, want die wilden de gehele religie overnemen, en gebruikten daartoe zware middelen.

Koste wat het koste moesten zij hier weg. Daarom gingen ze de zee over. Er kwam een storm op zee. Uiteindelijk hield de Sporgus geen stand in de hoge golven en de zware storm, en zo leden ze schipbreuk. Enkelen van hen overleefden het en spoelden op een eiland aan. Hier schenen alleen maar vrouwen te leven, inboorlingen, die zeer primitief waren. De vrouwen waren niet blij met hen. De monniken waren zwak en uitgehongerd, gebroken. Ze werden gebonden op het eiland genomen, en moesten voor de koningin verschijnen. Ze werden veroordeeld tot slavenarbeid vanwege dat ze zonder toestemming tot het eiland waren gekomen. Er kwam van de slavenarbeid niet veel terecht omdat de monniken daarvoor te zwak waren, en daarom werden ze veel mishandeld.

Ze begonnen de vrouwen te vertellen over de leer van Jasserhelt. De vrouwen konden niets anders dan spotten. Omdat ze niet werkten werden ze ter dood veroordeeld, omdat ze verder gewoon als nutteloos werden gezien. De monniken waren bang dat de vrouwen kannibalen waren. Er bleken meer overlevenden te zijn die pas later op het eiland kwamen, en in de gaten kregen wat er aan de hand was. Ze hielden zich goed verborgen en bleven bij de vrouwen uit de buurt. Zo konden ze alles verspieden. Op een nacht sloegen ze toe, en bevrijdden hun mede-monniken. Ze vonden een boot, die waarschijnlijk van de vrouwen was, en gingen daarmee verder op zee, om op zoek te gaan naar een ander eiland. Daar kwamen ze aan na lang peddelen. Ook op dit eiland waren vrouwen. Ze vertrouwden het niet en gingen nog verder de zee op. Er waren meerdere eilanden. Er leken ook

onbewoonde eilanden te zijn. Ze gingen van eiland tot eiland totdat ze aan het land achter de zee kwamen.

Een man werd wakker van een droom. Hij was opgepakt door de Felixianen, omdat hij een Seroem-monnik was, van de verboden religie. Hij zat in gevangenschap en wist dat de Cotrijnen brug de enige ontsnappingsmogelijkheid was. Maar eerst moest hij uit de gevangenis zien te ontsnappen. Die gevangenis was niet ommuurd, maar het was een implantaat. Het begon te piepen en stroom af te geven zodra de man tot de Cotrijnen brug zou naderen. De man kon gewoon de stad in om inkopen te doen. Het implantaat hield hem in de gaten. Hij mocht niet bij de brug komen. Dat was voor de man verboden terrein. Ook moest de man werken voor het implantaat. Als de man niet deed wat het implantaat hem opdroeg, dan werd hij onder stroom gezet, en kreeg hij zware pijnscheuten. De Felixianen waren doortrapt en sadistisch.

Hij kon alleen maar dromen van het land achter de brug, maar zou het daar ook daadwerkelijk beter zijn ? Het implantaat had hem al de doodstraf gegeven, maar het was nu nog slechts een dodencel. Eerst zou hij hard moeten werken. Hij moest van het implantaat zien af te komen, maar hoe ? Hij werd ook gestrafd voor zulke gedachten door het implantaat. Het implantaat zou hem electrocuteren als er aan het implantaat gepeuterd zou worden.

Maar het was juist zijn religie om om het implantaat heen te leren denken, om lijdzaam te zijn, te werken met het minste, het moeilijkste, er omheen te werken. Hij moest openstaan voor het vreemde, niet het voor de hand liggende. Hij moest loskomen van de afgoden van het onmiddelijke en het directe. Het was als een drugs waarvan hij moest afkicken. Het saaie, het langslepende, het chronische, het verdiepende, het exogame, het andere, was de enige weg. Al zijn verdere dromen moest hij opgeven, ook de romantische dromen. Hij moest een heel ander pad begaan. Dat was het pad van Jasserhelt. Het mocht nergens over gaan. Er moest omheen gedraaid worden, er van afgeweken worden, in afscheiding en afzondering. Dat was eigenlijk al de Cotrijnen brug. Het moest in zijn binnenste gebeuren, niet in het zintuigelijke, want de zintuigen waren leugens. Hij moest leren leven in zijn dromen.

Hij moest het Felixiaanse niet meer als een bedreiging en een probleem zien, maar als een uitdaging en een aanvulling. Dat was wat de Cotrijnen brug was. Het maakte hem boos, depressief en bang, maar hij moest vreemder en saaier worden. Er was immers geen korte weg. Het saaie was zijn weg ten leven, waar het plezier en het intense zijn strop waren geworden. Hij moest nog tot leven komen. Jasserhelt had altijd op het saaie gewezen tot het vreemde. Hij was in exogamie tot iets onzichtbaars wat nog werkelijkheid moest worden, maar het zou nooit werkelijkheid worden. Het zou er altijd omheen draaien. Het zou steeds dichterbij komen, maar het nooit raken en kruizen. Er zat nog zoveel ruimte tussenin, en hoe dichter het bij hem zou komen, hoe verder weg het scheen te zijn. Het was een vreemd soort ijs waartoe hij ontwaakte.

Hij droomde over de Cotrijnen brug en zag het branden, en zag toen ook zichzelf branden, totdat alles in ijs was, ver weg. Het was allemaal onbereikbaar. De brug leek groter dan ooit, en verder weg dan ooit, en daarachter lag het amazonen land, daar waar vrouwen regeerden. Misschien werd hij ergens voor beschermd ? Hij zag zichzelf kleiner worden in de droom, en overal was ijs. Hij kon op de brug tikken, en het was een metaal geluid. Het was oud metaal. Hij bevond zich in een

bloemendal. Daarachter was het land der amazonen, het land Gods. De bloemen staken hem met hun doorns, reten hem aan flarden.

Zo ging zijn ziel over de brug, tot het land der amazonen. Als een vis was hij, want de brug hield ergens op, en er was alleen nog water. Als een vis raakte hij in de netten en werd wedergeboren aan de kusten. Als een kind werd hij in de gaten gehouden.

Hij droomde van vele bedelaars in de stad, en het was oorlog in de stad, een koude oorlog. Hij had een huis met een tuin, en hij dacht aan de bloemen in zijn tuin. Hij kende ze allemaal. En hij las in de boeken van de leer van Jasserhelt, de verboden boeken, om van het saaie tot het vreemde te gaan. Oh, die boeken waren zo saai en zo langdradig, er leek geen einde aan te komen, en ze werden steeds vreemder en vreemder. Het beledigde zijn intelligentie, het beledigde alles wat in hem was. Hij had het idee dat het de spot met hem dreef, alsof hij uitgehongerd werd, het leek zwaar sadistisch.

Hij werkte bij de leerlooier en de slager. Het was eindeloos werk. Het hield nooit op. Hij moest ook naar school, waar hij gehersenspoeld werd. Hij was onder de macht van het implantaat. In zijn denken draaide hij er omheen, van het saaie tot het vreemde, en het deed hem dromen. Hij was in strijd met een beest, maar hij kon het niet rechtstreeks benaderen. Hij mocht niet jagen maar moest valstrikken zetten. Hij moest het te slim afzijn in zijn denken. Hij moest er omheen leren praten, andere wegen mee inslaan. Hij moest balans leren houden tussen aanpassen en afwijken, geven en nemen. Hij moest ermee leren leven. Hij moest het verwerken. Hij moest leren het aan anderen over te laten. Ze waren er niet voor niets, en ze waren te sterk. Ze beheersten zijn leven. Ze waren van het implantaat. Hij moest niet naar de brug, maar hij moest de brug in zichzelf vinden, en dat was een draaiende en afwijkende brug, van het saaie tot het vreemde. Het kwam nooit aan. Het

brokkelde ergens halverwege af, en dan moest hij dieper, door de zee verzwolgen worden, om als vis wedergeboren te worden in de visnetten. Zo kwam hij tot de andere kant, tot het land der amazonen, tot het land Gods.

Vaak als hij op een stoel zat voelde hij zich als wegzakkende in de grond, en dan ging hij door een diepe put tot een grot of hol met schedels en doodsbeenderen. Hij moest in contact komen met het vreemde in hem. Als hij aan de brug dacht deed het pijn, sneeuwde het in hem, reet de kou hem in stukken. Het was als het beklimmen van een hoge berg, en als hij er bijna was, dan gleed hij weer terug of viel hij en stortte hij te pletter.

De nachten waren lang en leken steeds langer te worden, vol met dromen, vreemde dromen, of gewoon saai. De nachten putten hem uit. Hij moest leren het anders te doen, telkens weer. Het leven ging om het simpele, het uitgebreide, de eindeloze herhalingen, die telkens wat meer diepte brachten, zo subtiel dat het bijna niet opviel, en dat maakte het saai. Er moest hard gewerkt worden voor iedere levensdruppel, met veel bloed, zweet en tranen.

Zijn buurman, Orgus, zat in hetzelfde pakket. Hij was ook een Seroem-monnik met een implantaat. Soms zette het implantaat hen ook tegen elkaar op. Alle Seroem-monniken werden tegen elkaar opgezet door het implantaat wat ze hadden, maar ze probeerden er omheen te werken. Het implantaat was sluw en doortrapt, en het slaagde erin monniken-oorlogen te brengen, alhoewel het veelal koude oorlogen waren, maar het bracht veel verbittering en afscheiding met zich mee. Zo raakten alle Seroem-monniken steeds meer en meer geisoleerd.

Hij bleef maar dromen krijgen over gegil komende van de Cotrijnen brug. Het waren de zielen van de rivier die erin opgesloten zaten, de zielen van de voorouders. Het was als een geldpot. Ook overdag begon hij last te krijgen van gegil in zijn hoofd. De voorouders werden ook vervolgd. Zij kregen veelal de doodstraf en hun lichamen werden in de rivier gedumpt, bij de Cotrijnen brug. Ook zij moesten beseffen dat er niet zomaar verlossing mogelijk was, maar wel verdieping. Vroeger heette de brug ook wel de moordbrug.

Het land was onder een vloek, maar de vloek scheen hen te beschermen tegen gevaarlijke amazone stammen achter de rivier. Zij waren de meest gevaarlijke heksen. Ze waren kannibalen. Ze hadden als leidster Ronja, die maar één oog had en alleen maar een halve tand had. Hij moest er niet aan denken. Als kind werden ze vaak bang gemaakt voor de amazones. Het waren de ergste kinderlokkers die bestonden. Hij plaste soms bijna in zijn broek van angst als hij die verhalen hoorde. In zowel de boeken van de Felixianen als de Seroem-monniken was Ronja de ergst mogelijke duivelin.

In de boeken van de Seroem-monniken stond dat Ronja het land behekst had, en dat was een te zware belediging voor de Felixianen, waardoor de vervolgingen begonnen.

Ja, Gods land aan de overkant was eigenlijk een hel. Hij moest daar maar niet wezen. Wel droomde hij erover. Wel draaide hij er omheen, hield het hem bezig. Het leek alsof hij een weg door alles heen probeerde te vinden, ook al liepen die wegen telkens weer dood, brokkelde alles halverwege af. Het was het grote geheimenis van de Cotrijnen brug.

Het had hem verlamd, het hield hem vast. Het was zijn keten. Het was alsof hij ergens vanaf geduwd was, alsof hij vanaf de Cotrijnen brug te pletter was gestort. Als een vis in de zee was hij nu, meegesleurd door golven groter dan zijn eigen denken, groter dan zijn eigen werkelijkheid. Hij was nu ook als de voorouders, gillend en schreeuwend in de Cotrijnen brug, waar maar geen weg door of uit scheen te zijn. Natuurlijk, het implantaat speelde weer op, zette hem onder stroom, totdat hij gilde en schreeuwde, want hij mocht hier eigenlijk helemaal niet zijn. Hij moest ver van de brug vandaan blijven.

Einde

---

de indiaanse avonden

Eerste avond

Ik zat met haar op de bank.
We raakten in gesprek over indianen.
Dat had beiden onze interesse, want wij waren natuur mensen.
Zij was van indiaanse achtergrond.
We kwamen in een verbaal gevecht.
Het liep niet goed af.
Ze ging boos weg.
Toen ben ik de hele avond alleen geweest.

Tweede avond

Ik bleef lang op, weer om met haar te praten.
Weer ging het niet goed.
We hadden het over haar vroegere vriendjes.
Het leek wel alsof ze mij tegen die vroegere vriendjes probeerde op te stoken.

Derde avond

We waren beiden in de huiskamer. De gordijnen waren dicht.

We waren beiden stil. Zij ging wat handwerk doen. Ik las.

Vierde avond

Onze relatie ging niet goed.
Ze wilde er een punt achter zetten.
Ik stelde voor het uit te praten.
Dit ging nauwelijks goed.
Ik werd er depressief van.
Toen ze dat merkte deed ze iets aardiger.
Ze wilde het nog wel proberen.

Vijfde avond

Ik was nog steeds depressief.
Ik was stil, en liet haar spreken, maar ze zei niet veel.
Ze is toen handwerk gaan doen, en ik ging weer lezen.

Zesde avond

De depressie is nog steeds niet voorbij.
Ik kijk haar aan.
Ze klikt de tv aan.
Er is een indianen film op.
We gaan er beiden naar kijken.

Zevende avond

Weer een hele discussie.
Ik ben nog steeds depressief en voel me ziek.
Ze is wel aardig.
Ik kijk haar aan.
Zij kijkt soms naar mij.
Ze leest me dan voor uit een boek.

Achtste avond

Het gaat nog steeds niet goed met mij.
Zij verzorgt mij.
Ik vraag me af of ik relaties wel aankan.
Ik begin haar te betalen voor het werk wat ze voor me doet.
Het begin van het einde.

Negende avond

Ik maak een punt achter de relatie.

Het is niks voor mij.
Ik kan het niet aan.
Wel wil ik haar houden als verzorgster.
Ik ben nog steeds depressief en voel me zwak.

Tiende avond

Op sommige momenten is het alsof we nog een relatie hebben.
Het is meer een knipperlicht relatie.
Eigenlijk is ze gewoon mijn verzorgster.
Ik zie het niet meer zitten. Ik kan niks aan.

Elfde avond

Ik voel me iets beter, en kan weer dingen zelf.
Maar ik heb haar wel nodig.
Het is aan en uit de hele tijd.
Ze is het wel en ze is het niet.

Twaalfde avond

Aan het einde van de avond liggen we in elkaar's armen.
We vertellen elkaar onze dromen.

Dertiende avond

Ik ben alleen. Ze is niet gekomen.

Veertiende avond

Ik ben weer alleen.

Vijftiende avond

Ik open een brief die ze door de brievenbus heeft gegooid.
Het is een leeg vel.
Wel is het van haar als afzender.

Zestiende avond

Ik krijg weer een brief.
Er staat in dat ze me niets meer te zeggen heeft.
Ik doe vervolgens bij haar een brief door de brievenbus waarin staat dat ze ook niets hoeft te zeggen.

Zeventiende avond

Geen antwoord.

Achttiende avond

Weer geen antwoord.

Negentiende avond

Ze heeft een brief door de brievenbus gedaan waarin staat dat we dan klaar zijn. Ik schrijf haar een brief terug waarin staat dat er zoveel meer is dan spreken.

Twintigste avond

Ze is weer bij me. Ze zegt niets. Ik zeg ook niets. Ze vraagt : 'Okay, wat wil je doen ?'
'Indiaantje spelen ?' zeg ik.
'Okay,' zegt ze.
Ik kijk haar aan en zij kijkt mij aan.
'Hoe doen we dat ?' vraag ik.
'Ik weet wel wat,' zei ze. 'Blijf daar zitten.'
Ze staat op en wijst op me, en doet dan gebarentaal.
'Wat zei ik net in gebarentaal ?' vroeg ze.
'Al sla je me dood,' zei ik.
'Ik weet het zelf ook niet,' zei ze.
'Grappig,' zei ik.
'Nee, je moet net doen alsof,' zei ze. 'Zo ontstaat er een verhaal en kunnen we spelen.'
En dat zijn we toen de hele avond gaan doen.

Eenentwintigste avond

We hebben veel lol samen, maar het is erg vermoeiend.
Het is maar goed dat we een knipperlicht relatie hebben.
Meer kan ik ook echt niet aan.

Tweeentwintigste avond

Haar vriendin is bij ons op bezoek.
Dit gaat helemaal niet goed.
Haar vriendin loopt tussen ons te stoken.
Dit wordt zo erg dat we weer ruzie hebben.

Drieentwintigste avond

Nu is haar zus bij ons op bezoek.
Die is heel rustig.
Alles gaat goed.

Vierentwintigste avond

Ik ben met haar alleen.
We hebben het over haar vriendin en haar zus.
We komen er niet uit.

Vijfentwintigste avond

Ik praat met haar maar het lijkt alsof ik tegen een muur praat.
We komen niet dichter bij elkaar.
Ik vertel haar dat een zekere afstand ook goed is, zolang ze maar in de buurt is.
Niet te ver, niet te dichtbij.

Zessentwintigste avond

Ze komt niet opdagen, en op de honderdste avond is ze nog steeds niet terug, dus ik neem aan dat het voorbij is. Ik heb het helemaal gehad. Van onze knipperlicht relatie is niks meer over. Er knippert niks meer. In de avonden ben ik eenzaam. Ik lees en schrijf. Toch is het beter zo. Ik ben geen mens voor relaties. De indiaanse avonden hebben genoeg aan henzelf.

Het Aamazone Syndroom

Hij had een steeds terugkerende nachtmerrie waarin hij wakker werd bij een indiaanse vrouw in een tent. Hij was verlamd, en wist niet hoe dat was gekomen. Of de indiaanse vrouw had hem geslagen met een grote steen op zijn hoofd, of had een grote steen op hem laten vallen, op zijn hoofd, of ze had hem ergens vanaf geduwd. Hij kon niets doen. Er werd geroepen : ‘De amazones over u !’ Hij zag vreemde tekens in

de tent : TNS.ML. Maar hij wist niet of dat daadwerkelijk de letters waren, want het waren tekens in een andere taal. Hij werd dan altijd badend in het zweet wakker. Hij bezocht hierover een psycholoog. Die begon direct te vragen of hij ooit moeilijke vrouwen in zijn leven had gehad. Ja, die had hij wel gehad. Moeilijke relaties, moeilijke juffrouwen, een moeilijke moeder, een moeilijke oma, moeilijke tantes, moeilijke buurvrouwen. Hij vond de meeste vrouwen moeilijk en kon ze niet begrijpen. Alsof ze in een andere wereld leefden.

‘De nachtmerries zijn er om het je te laten verwerken,’ zei de psycholoog. ‘Je hebt waarschijnlijk een groot trauma opgelopen van de moeilijke vrouwen.’

In zijn nachtmerries moest hij altijd wenen als deze dingen gebeurden. Hij was soms bang om te gaan slapen. De psycholoog gaf hem wat pillen mee, maar daarvan werd het alleen maar erger. Toen hij daar een opmerking over maakte was ze beledigd, en zei dat hij het amazone syndroom had. Dat was een ziekte die een paranoia ontwikkelde tegen vrouwen en wat vrouwen slechter voorstelde dan ze waren. In haar ogen waren het ineens allemaal wanen, en ze vroeg hem ook te kijken naar de positieve kanten van de vrouwen. Hij raakte hiervan overstuur, want hij vond haar nu ook een moeilijke vrouw. Hij voelde zich niet serieus genomen. Nu had hij een stempel op. Zo konden ze alles afwimpelen. Als hij iets zei wat negatief was over vrouwen, dan was dat het amazone syndroom, en dan lag dat aan hem.

Het belemmerde hem. Hij begon zich steeds meer terug te trekken. De psycholoog zei dat hij in zijn eigen fantasie wereldje leefde. De nachtmerries hadden hem in de macht en beheersten zijn leven, en ook zijn leven was een nachtmerrie. Hij wilde toen een nieuwe psycholoog, maar dat mocht niet. Ze zeiden dat hij nieuwe pillen zou krijgen, maar ook dat hij ongeneeslijk ziek was. Er was immers geen goed medicijn tegen het amazone syndroom. Niemand was daar nog ooit van genezen, maar het kon volgens hen wel onderdrukt worden. Hij voelde zich een proefdier, en de medicijnen werkten maar niet. Het werd alleen maar erger. Ze zeiden van de medicijnen dat het kanonnen waren die steden bombardeerden, en dat met het slechte zo ook een stuk van het goede werd vernietigd.

Hij werd meer en meer moedeloos en wanhopig. Het leek erop alsof zijn nachtmerries meer en meer werkelijkheid werden. In zijn nachtmerries werd er vaak geroepen : ‘De amazones over u !’ Hij had het idee alsof het bijna religieus was. Hij wilde naar een paragnost of naar een predikant. Gelukkig mocht dat van de psycholoog, en dat was ook een heel ander vakgebied. Zij had wel twee adressen voor hem. Dan kon hij het daar proberen. Dat gaf hem wat hoop.

Toen hij bij de paragnost aankwam was het daar schemerig. Ze had niet veel kleding aan, maar wat ze droeg was bijna indiaanse kleding. Ze was op blote voeten. Ze was heel primitief. Hij schrok, want hij moest direct aan de indiaanse vrouwen van zijn nachtmerries denken.

‘U weet waarom u hier bent ?’ vroeg de vrouw.

‘Ja,’ zei hij, ‘maar komt u net uit bed ofzo, want u heeft niet veel aan.’

Ze keek hem aan en zei niets.

Daarna zei ze : ‘Nog één keer zo’n vraag en je ligt eruit.’

Hij vond dat vreemd, en voelde zich ongemakkelijk. Ook het feit dat het een vrouw was beviel hem niet. Hij had vreemde gevoelens in zijn buik. Het waren dezelfde vreemde gevoelens die hij had in de nachtmerries.

‘Vertel,’ zei ze toen. ‘Waarom bent u hier ?’

‘U bent de paragnost,’ zei hij toen. ‘U zou dat beter moeten weten dan ikzelf.’

‘Belachelijk,’ zei ze toen. ‘Echt, als u zo door gaat, dan laat ik u verwijderen,’ zei ze.

‘Ik begrijp het niet,’ zei hij toen, maar begon zijn verhaal te vertellen. Hij snikte bijna van de spanning. Ze keek hem koud aan. Het was ook een donkere vrouw, net als in zijn nachtmerries.

‘Dat was het ?’ vroeg ze toen hij klaar was.

‘Ja,’ zei hij, en zuchtte.

‘Ten eerste,’ zei ze, ‘heeft u een verkeerde houding naar vrouwen. Dat verklaart een hele hoop. Die nachtmerries zijn alleen een teken hiervan. Het zit veel dieper. U heeft een bittere wortel naar vrouwen, een soort vrouwenhaat, wat zich op deze manier manifesteert.’

‘Ja, maar ik ben vroeger mishandeld en verkeerd behandeld door vrouwen,’ zei hij toen.

‘Dat zeggen ze allemaal,’ zei ze bits. ‘Waarschijnlijk zijn daar dingen aan vooraf gegaan. Je wordt niet zomaar mishandeld en verkeerd behandeld door vrouwen. Je zal daar zelf je aandeel in hebben gehad.’

‘Het is al zo sinds ik me kan heugen,’ zei hij.

‘Nou, en ? Dat kan toch ?’ sprak ze. ‘Misschien ben je vergeten dat je gewoon een heel moeilijk opvoedbaar kind was. Je liet je niets gezeggen. Je wilde altijd je eigen wil doordraven, en daar draag je nu de gevolgen van. Dat komt nu op je terug.’

‘Als een steen die op mijn hoofd wordt geslagen,’ zei hij.

‘Precies,’ zei ze, ‘een steen die je ooit zelf eens hebt geworpen.’

‘Nou, bedankt,’ zei hij. ‘Dat verklaart een hoop. Hoe weet u dit allemaal ?’

‘Dat is mijn professie en vakgeheim,’ zei ze toen.

‘Hoe kom ik er vanaf ?’ vroeg hij toen.

‘Je moet het zelf goedmaken,’ zei ze. ‘Dan zal het vanzelf beter gaan.’

‘Oh, dus ik moet een brave jongen worden naar vrouwen, en me alles laten gezeggen ?’ vroeg hij.

‘Natuurlijk niet,’ zei ze. ‘Maar je moet ere geven waar ere toebehoort.’

‘Oh,’ zei hij. ‘Dus het ligt allemaal aan mezelf ? Die vrouwen staan allemaal in hun recht ? Vrouwen zijn een soort goddelijke schepsels die geen fouten maken ofzo ?’

‘Je kletst,’ zei ze toen.

‘Ik probeer te communiceren,’ zei hij.

‘Je toon is verkeerd,’ zei ze.

‘Hoe komt dat ?’ vroeg hij. ‘Hoe ben ik zo geworden ?’

‘Je stelt teveel vragen,’ zei ze toen.

‘Ja, maar daar ben ik hier toch voor ?’ vroeg hij. ‘U of jij bent toch de paragnost ?’

‘U of jij ?’ proeste ze. ‘Mijnheer, dit gesprek is afgelopen. Ik wijs u de deur.’

‘Hoeveel krijgt u van me ?’ vroeg hij.

‘Honderd euro,’ zei ze.

‘Helemaal goed,’ zei hij, en gaf haar het geld. Hij was blij dat het gesprek afgelopen was. Hij hoopte dat het bij de predikant beter zou zijn. Die woonde een paar straten verder. Er zat nog een uur tussen de twee afspraken in. Hij kon dus rustig aan doen. Hij ging even naar wat winkels, en toen belde hij bij de predikant aan. Dat was ook een vrouw, en die had ook niet veel kleding aan. Hij schrok daarvan.

‘Komt u net uit bed ?’ vroeg hij.

Ze glimlachte. ‘Nee joh, maar het is zo warm,’ zei ze.

Ze kwamen in de huiskamer. Ze bood hem wat te drinken aan. Het was ook een donkere vrouw, maar ze leek niet op de paragnost.

Hij glimlachte, en was verbaasd over hoe vriendelijk de vrouw naar hem sprak. Hij kreeg er een brok van in zijn keel, want gewoonlijks waren vrouwen niet zo zacht en teder naar hem. Hij keek naar haar op met hoop. Ze glimlachte.

Ze liet hem toen over de nachtmerries vertellen. Bijna snikkend begon hij, ook omdat hij emotioneel was over de manier waarop zij hem behandelde, zo zachtmoedig en genadevol. Ze was heel gracieus.

‘Moeder God roept je,’ sprak ze. ‘Je nachtmerries zijn mooi, maar je begrijpt ze niet. Het heeft diepere betekenissen. Ze probeert je weg te trekken van je oude leven.’

Hij zuchtte met een zekere opluchting. Hij durfde niet over de paragnost te praten. Dit was heel anders. ‘Laat het even bezinken,’ zei ze. Het was warm, en deze vrouw was warm. Ze begon een beetje tegen hem te prediken. Ze kon heel mooi spreken. De toon van haar stem was hemels, en de dingen die ze zei waren hemels.

‘Ik ben zo blij dat ik hier ben,’ zei hij. Ze glimlachte.

‘Mag ik bij uw kerk horen ?’ vroeg hij nederig.

‘Natuurlijk,’ zei ze. ‘Ik zou graag contact met je willen onderhouden, en kom gerust langs als ik preek in de kerk. Het is in de natuurkerk.’

‘Oh, de grote kerk ?’ vroeg hij. Hij kende die wel. Ze knikte.

Ze begon heel zacht te spreken, bijna fluisterend, alsof ze hem mee probeerde te trekken.

‘Je bent zo lief,’ zei hij.

‘Moeder God is ...’ zei ze, maar alles begon langzaam weg te vagen. Het was maar een droom. Hij werd wakker en was verbaasd dat hij dit keer een mooie droom had gehad en geen nachtmerrie, alhoewel het slecht begon met de paragnost. Hij staarde voor zich uit. ‘De amazones over u,’ stamelde hij, nog steeds emotioneel. ‘Moeder God roept mij. Ze spreekt in geheimtaal. Dat is wat het amazone syndroom moet zijn. Het amazone syndroom. Wie verzint zoiets ?’

Einde

De Traan van Roggemuiden

Hoofdstuk 1.

Ik was de zee van chaos overgegaan op een cruise schip. Toen de cruise de haven binnenkwam van de natuurstad en ik vanaf het schip naar beneden keek zag ik de flatgebouwen die enorm hoog waren, en beneden reden de vele auto’s. Het was een witte massa van auto’s die heen en weer reden langs de hoge gebouwen. Ik keek van een nog hoger punt, want het was een groot schip. Ik ging met de lift naar beneden, en zo kwam ik uiteindelijk met mijn koffers van het schip af. Ik nam een taxi en gaf het adres door waar ik moest wezen.

De vrouw in kwestie wachtte me al op bij haar flatgebouw, en hielp me even later mee de koffers in de lift te krijgen. We moesten heel hoog.

Uiteindelijk kwamen we op haar kamer aan. Ik was een beetje huilerig. Het was zo’n lange tocht geweest. Ze keek me aan. ‘Gaat het ?’ vroeg ze.

‘Ik ben bang voor goede mensen,’ zei ik toen.

‘Waarom ben je daar bang voor ?’ vroeg ze.

‘Ach, je begrijpt het toch niet. Ik zit nogal vreemd in elkaar, maar het komt erop neer dat goede mensen ervoor zorgen dat ik niet verder kom. Het heeft geen diepte. Het inspireert me niet. Het is verlammend. Ik ontwikkel me zo niet,’ zei ik.

‘Maar zijn dat dan wel goede mensen ?’ vroeg ze.

Ik zweeg. ‘Ander onderwerp,’ zei ik toen.

Ik kreeg een kamer naast haar kamer. Daar kwamen mijn koffers terecht en ik plofte op het bed en zat daar. Ik keek naar haar. ‘Ik ben blij met je,’ zei ik.

Het was hier rustig. Buiten was het mooi weer. Ik was nog steeds een beetje huilerig. Het was een zware tocht geweest, traumatisch. Ze stelde wat vragen over de tocht, maar ik wilde er niet over praten. Ik haalde diep adem. Ik was opgelucht, maar het verleden zat nog te diep in me. Het had roofbouw op me gepleegd, psychisch, lichamelijk, emotioneel, en mentaal. Ik keek naar de boekenkast op mijn nieuwe kamer. Er stonden wat indianen boeken bij.

Ik was zo blij met haar. Ik keek bijna verliefd naar haar. Ik was als in een coma en probeerde eruit te komen. Er was niet veel meer van mij over door de tocht. Het verleden bleef aan me knagen, en al die vreemde schuldgevoelens. Van binnen was ik nog steeds op de zee van chaos, en ik streed met zeemonsters. Van binnen was ik nog helemaal niet aangekomen in de haven. Ik keek naar haar. Ze was een donkere vrouw. Nee, ik was nog helemaal niet in de veilige haven aangekomen. Dit was slechts een eiland, en zij was een kannibaal ofzo. Ik keek naar haar blote voeten, en naar haar rieten rokje. Ze was heel mooi. Ik keek naar haar lippen. ‘I... ik,’stamelde ik.

‘Wat wil je zeggen ?’ vroeg ze.

‘Blijf op een afstand,’ zei ik.

‘Waarom ?’ vroeg ze. ‘Heb je weer flashbacks ?’

‘Ja,’ zei ik.

Ze kende mijn situatie. Zij had me hier naartoe laten komen, had betaald voor de tocht. Zonder haar was ik hier nu niet geweest.

‘Maar je bent een kannibaal,’ zei ik toen.

Ze grinnikte. ‘Waarom denk je zo ?’ vroeg ze.

‘Daarom heb je me over laten komen,’ zei ik. ‘Ik ben gestrand op dit eiland.’

‘Pfffttt,’ zei ze toen. ‘Flashbacks ?’

‘Ja,’ zei ik.

‘Ik begrijp het,’ zei ze toen.

‘Waarom heb je een rieten rokje aan ?’ vroeg ik.

‘Ik kan toch niet naakt aan je verschijnen,’ zei ze met een glimlach.

‘Ik zou niet weten waarom niet,’ zei ik toen.

‘In ieder geval aangenaam met je kennis te maken,’ zei ze toen. ‘Je wilt de baan nog steeds ?’

‘Graag,’ zei ik. ‘Wat moest ik ook alweer doen ?’

‘Me wat gezelschap geven,’ zei ze. ‘Ik vraag niet veel.’

‘Is het gezelschap van anderen in deze natuurstad dan zo dun bezaaid ?’ vroeg ik.

Ze zuchtte. ‘Ik kan niet met ze. Ik houd ze ver van me vandaan. De mensen in deze stad zijn anders.’

‘In wat voor zin ?’ vroeg ik.

‘Nou ja, ik heb nare herinneringen van het verleden,’ zei ze. ‘We zitten in hetzelfde schuitje.’

‘Was dat hier gebeurd of ergens anders ?’ vroeg ik.

‘Ergens anders,’ zei ze. Ze wilde er niet over praten, maar zij had ook flashbacks.

Beiden hadden we moeite met sociale contacten, en beiden waren we bang om verliefd te worden.

‘Ik ben bang voor romantiek,’ zei ze, ‘en ik weet dat jij dat ook bent.’

Ik knikte.

‘Ik ben aan het goede adres denk ik,’ zei ik, ‘want met een kannibaal zal ‘t niet romantisch worden.’

Ze glimlachte.

‘Ik vind het wel mooi hoe je spreekt,’ zei ze.

Ik was in gevecht met een zeemonster. Het zenuwgif probeerde mijn hart uit te schakelen. Het was een glibberig kreng. Met mijn mes reet ik het beest aan stukken. Het probeerde zich al binnen te dringen in mijn lichaam. Toen zwom ik naar de kust. Het was donker. Daar stond ze. Ze was zo mooi. Ze had een vissersnet. Aan het vissersnet trok ik me omhoog maar ik raakte erin verstrikt. Zij trok me toen het water uit. Ze glimlachte. Ze had mooie donkere ogen. Alles aan haar was mooi.

Ze stond voor me en ik was huilerig. ‘Flashbacks ?’ vroeg ze.

‘Ja,’ zei ik. Ze nam mij toen in haar armen. Ik kuste haar.

‘Alsjeblieft,’ zei ik. ‘Ik kan niet meer verder. Het heeft me opgebroken.’

‘Je bent aan land nu,’ zei ze. Ik raakte met haar in een worsteling, en we rolden op het bed.

‘Ik ben zo moe,’ zei ik.

‘Ga dan wat slapen,’ zei ze. ‘Het is goed. Je hebt een lange tocht gemaakt.’

Hoofdstuk 2.

Toen ik die ochtend wakker werd was ik nog steeds moe. Zij sliep nog. Ik ben toen naar buiten gegaan om de natuur op te zoeken. Ik wilde naar het bos. Ik had me laten vertellen dat de natuurstad de stad van de braven was, en ik was er zeker van dat de braven niets bereikten. Onder de grond zouden de rebellen leven en de wilden, en daar zou je kunnen komen door een tunnel in het bos die onder de grond ging. Maar het was nogal een gedoe. Er was zware bewaking daar.

Toen ik terugkwam was ze inmiddels ontwaakt. Ik vertelde haar waar ik was geweest. Ze zei toen dat er een veel kortere weg onder de grond was. Dan zouden we onder de flat moeten gaan, langs het kelderpad. Daar was aan het einde een trappetje naar beneden, en dan kwam je eerst langs een ondergrondse parkeerplaats, en als je dan nog dieper het trappetje afging, dan kwam je in de ondergrondse wereld. Dan moest je eerst een riviertje overzwemmen en dan kwam je in de ondergrondse wildernis waar allerlei wilde stammen leefden.

Ze zei dat het beter was er gewoon boeken over te lezen. Die stonden wel in de boekenkast, en dat was veel veiliger. ‘s Nachts had ik nachtmerries over de ondergrondse wereld. Hier kwam zij ook vandaan. Ze wilde er alleen niet over praten. Daarom moest ik het met de boeken doen, en met mijn nachtmerries.

Hij las over een ondergrondse religie genaamd Ocht, die de god Tirgo diende. De middelaars tussen Tirgo en de mensen waren de zwarte ruiters, die heel wreed en wraakzuchtig konden zijn. Het gebied onder de grond heette Roggemuiden. Dat was eerst een industrie-terrein, maar daarachter lag de wildernis. Daar lagen dan nog wel steden tussen. Ergens in de wildernis was er het geheimenis van de traan van Roggemuiden, de traan van het terugkeren naar het verleden, de traan van de flashbacks, van het terugkeren naar Roggemuiden. Er waren daar ook robotten, maar hoe dieper je in de wildernis ging, hoe minder er van die robotten waren. Het waren machines die alles in de gaten hielden. Hij zag de traan van Roggemuiden in haar ogen. Hij had het gevoel dat hij ook die traan had.

Ze vertelde dat ze trauma’s had overgehouden van de robotten. Ze zei dat ze door hen was verkracht, en waardoor ze nu vele gezichten had. Hij was door haar geveld, en kon niet meer opstaan, door de verhalen die ze vertelde. Hij kon alleen nog maar lezen. Hij voelde zich zwak, als gestoken door een vreemde vlieg. Het heilige boek van de religie van Ocht stond ook in de boekenkast. Het boek was genaamd de Muran. Zij groeide op in die religie, en wist er alles van. Het viel hem op dat ze er meer over sprak. Hij begon te lezen in het boek en stotterde sindsdien. De zwarte ruiters waren veel aan het woord in het boek. Zij waren genaamd de Sparto’s. Het was een strenge patriarchische religie gebracht door de profeet Haman.

Hij las de verzen en ze waren bloedmooi. Hij viel ervoor, ook al was zij van de religie gevlucht. Hij kon haar wel een beetje begrijpen. Het was waarschijnlijk te dichtbij gekomen. Deze religie was potentieel gevaarlijk en moest op afstand gehouden worden. Ze zag het als haar plicht om hem er meer over te vertellen, ook al was dat zwaar voor haar. Al snel las hij veel minder mooie verzen, over vrouwen-onderdrukking. De profeet Haman werd vereerd door het onderdrukken van vrouwen. Vrouwen waren van een lagere scheppingsorde inde religie van Ocht, en zo werd dat ook in de Muran beschreven. Donkere vrouwen waren van een hoger ras dan blanke vrouwen in deze religie. De Sparto's droegen de vlag van Israel, maar het was niet Israel. Het was Amalek. Zij beschouwden de vlag niet als de vlag van Israel.

De leiders van de religie van Ocht, van het Hamanitische volk, waren de patrijzen. Zij predikten de leer van de religie. Ook spraken zij recht. In de Munan stond het verhaal van de witte vrouw en de zwarte slang. De zwarte slang bedreigde de witte vrouw, en de witte vrouw wilde haar leven niet verliezen en liet zich daarom omkopen. Daarom werd de witte vrouw als aanstichtster van de zonde beschouwd, en daarom is zij van het laagste ras, volgens de religie. Zij werd zwarte slangen dienares genoemd. De zwarte slang is het kwaad in de religie, als de duivel.

Toen de witte vrouw zich had laten omkopen door de zwarte slang ontstond de boze paradijstuin. Serves, één van de patriarchen, is toen uit de tuin weggevlucht. Buiten de boze paradijstuin was groot lijden en grote duisternis. Hij ging toen een berg op, de berg van chaos, om zo op zoek te gaan naar de traan van Roggemuiden om de vloek te verbreken. Uiteindelijk vond hij de traan en werd een patriarch van de religie van Ocht. Het wilde niet zeggen dat witte vrouwen zich niet mochten aansluiten bij de religie van Ocht. Er waren vele witte vrouwen in de religie, en zij waren boetelingen. Zij moesten kaalgeschoren worden. Zij waren de laagste kaste van de religie. Zij die voldoende boete hadden gedaan mochten een hoofddoek dragen. Zij die lang genoeg een hoofddoek hadden gedragen mochten hun haar weer laten zien, maar ze moesten een rode stip tussen hun wenkbrauwen dragen. Vele witte vrouwen voegden zich bij de religie puur uit angst om anders vervolgd te worden.

Hij had weer het gevoel alsof hij de natuurstad binnenging, en hij was heel hoog. Hij zweefde rond op een arend, een visarend, de vogel van de tovenaar. Hij zag de witte auto's heen en weer gaan beneden tussen de hoge flatgebouwen. Het waren wolkenkrabbers. Hij was heel hoog. Toen keek hij naar haar, naar deze donkere vrouw. Hij feliciteerde haar dat ze uit de religie van Ocht had kunnen ontsnappen. Ze glimlachte.

Hij kreeg een huisje in de stad, een flatwoning. Zij woonde boven hem. Op een gegeven moment was ze slechts zijn bovenbuurvrouw. Telkens had hij weer het gevoel alsof hij opnieuw de stad binnenkwam, en dan was hij weer bij haar. Het waren zijn herinneringen, en die werden steeds rijker en voller. Hij voelde zich steeds warmer van binnen.

Hij moest hier zijn eigen leven opbouwen. Soms kwam hij haar tegen in de winkel, en dan groetten ze elkaar even, en spraken even kort met elkaar, als buren. 'Hemeltjes,' zei ze vaak, als hij haar weer iets vertelde.

Op een dag toen ze elkaar in de winkel tegenkwamen hadden ze een heel lang gesprek. Ze vertelde hem over een nog verschrikkelijkere religie nog dieper onder de grond in Roggemuiden, in een

woest gebied genaamd Alnilam. De Alnilamse mannen waren vaak heel gespierd en hadden lange haren, en waren zeer barbaars. Ze vochten om vrouwen die verhandeld werden. Vrouwen waren in die religie daadwerkelijk slaven. Nog dieper onder de grond zouden deze vrouwen een eigen rijk hebben, waar ze gevlucht waren van deze religie. Zij waren dus nog dieper gegaan in plaats van naar boven. Nog dieper onder de grond, onder Alnilam, leefden de amazones. Ze zijn toen samen naar huis gelopen, en bij haar huis gekomen kreeg hij wat boeken erover mee. Hij ging niet naar binnen maar bleef gewoon bij haar deur staan, terwijl zij de boeken voor hem pakte. Hij was nu wel nieuwsgierig geworden. Hij ging direct toen naar zijn eigen huis en begon de boeken ijverig te lezen. Ook de vrouwen droegen de traan van Roggemuiden. Hij raakte meer en meer geinteresseerd in de amazones, de vrijgevochten vrouwen van dat soort religies, die dus gevlucht waren en hun eigen koninkrijk hadden gebouwd. Hij zou ze wel willen bezoeken, maar zij had hem verteld dat dat veel te gevaarlijk was. Ze vertrouwden geen mannen, en het zou verkeerd voor hem aflopen. Het was het best dat hij het gewoon bij de boeken hield.

Hij las over de Alnilamse mannen, hoe die vaak zwaar aan de drank en de drugs waren, en hielden van hard geluid. Ze waren altijd zeer luidruchtig. Hij las ook over dat het amazone gebied dieper onder de grond overliep in woestijnen, een gebied genaamd Betelgeuze. Er was daar een soort hervorming van de Ocht religie genaamd Vornament. Ook deze religie was zeer patriarchisch, maar dingen waren hier omgedraaid. Ze aanbaden Tirgo door kinderoffers, allemaal voor geld. Tirgo werd gezien als de zwarte slang, en de witte vrouw leefde het dichtst bij de slang van alle vrouwen, alhoewel mannen van een hogere en heersende rang waren. De witte vrouwen moesten een hoofddoek dragen, maar donkere vrouwen moesten een kaalgeschoren hoofd hebben en waren slaven, net zoals kinderen overigens. Het was een religie van kinderslavernij. De boze paradijstuin werd gezien als de goede paradijstuin van Tirgo. Ook zij vereerden de profeet Haman, maar hadden hierover een heel ander beeld dan de oudere Ocht religie. Ook hadden zij Sparto’s, maar ook die werden anders voorgesteld. Deze religies waren in grote oorlog met elkaar. In het woestijngebied waren fata morgana’s, die de visioenen van de dood werden genoemd.

Soms deden de amazones invallen in het Vornament gebied, om kinderen te roven, en ze te houden, of ze te brengen tot het Ocht gebied. Ook roofden de amazones kinderen uit Alnilam.

Onder de Vornament lag het zeegebied, waar de nieuwste hervorming was van de Ocht religie, gebaseerd op de Vornament religie. Ook zij beschouwden Tirgo als de zwarte slang. Het werd gepredikt door piraten. Zij hadden hierdoor ook hun magie waardoor ze grote wonderen en tekenen konden doen. Ook zij hadden hun eigen Sparto’s en patrijzen, en ook zij vereerden de profeet Haman. Ook zij deden aan kinderoffers en bedreven kinderslavernij. Zij waren alleen niet patriarchisch. Vrouwen, vooral witte vrouwen, werden voornamelijk vereerd, want de witte vrouw had de zwarte slang, Tirgo, behaagd, en was de moeder van de paradijstuin. Die paradijstuin werd niet als boos of kwaadaardig beschouwd zoals in de originele Ocht religie. Vandaar dat in dit opzicht deze nieuwe hervorming leek op die van de Vornament religie. De piraten vereerden hun moeder, de witte vrouw, die zij beschouwden als de moeder van de zwarte slang, de moeder van Tirgo. Voor sommige piraten was de moeder van Tirgo nog wel groter en belangrijker dan Tirgo zelf. Voor sommige piraten was de moeder van Tirgo donker. Er waren dus verschillende vormen van deze religie, en die hadden ook weer onderling oorlogen. Er waren vele eilanden waar deze piraten zich vestigden. Er waren ook kannibalen eilanden. De religie was genaamd Montegom, wat ook de naam van het zeegebied was. De piraten vereerden drank, goud en drugs, en hun

vreemdsoortige medicijnen, die ook gewoon drugs waren. Die vreemdsoortige medicijnen hadden hen immers rijk gemaakt en machtig.

Op grote levende schaakborden in Alnilam werden de religieuze oorlogen uitgevochten door de heksenkoningen. Sparto’s tegen sparto’s. De Vornament religie was humorloos. Ze konden geen sarcasme onderscheiden. Ze vervolgden alles wat anders was. De Montegom religie was echter sarcastisch, cynisch. De Vornamenters draaiden alles om wat je zei om het vervolgens tegen je te gebruiken. Zij meenden je nog beter te kennen dan je jezelf kende. Zij hadden alles in kannen en kruiken. Vornamenters maakten mensen gek, want daar konden ze goed aan verdienen.

De traan van Roggemuiden was op aarde geworpen. Het was geheel van glas, en het spatte uit elkaar. De scherven ervan vormden de religies. Het gaf de meest vreemdsoortige weerkaatsingen.

Hoofdstuk 3.

Wie heeft al deze religies gemaakt ? Ze stellen Tirgo op allerlei manieren voor, en zijn daarover in oorlog met elkaar. Daarom zijn mensen voor of tegen Tirgo. Ze hebben allemaal hun redenen. De traan van Roggemuiden, een glazen bol, was op aarde geworpen. Overal was er nu glas. Glassplinters diep in het vlees.

De heksenkoningen van Alnilam schaakten voor eer en aanzien, voor goud en goederen. Daar konden ze vrouwen mee krijgen of winnen. Gulzig waren ze, en gierig. Het waren hedonisten. Drank was hun god. Ook drugs werd volop vereerd. Er werden veel bloederige oorlogen gevochten voor drank en drugs, en natuurlijk voor vrouwen.

Onder het zeegebied van Montegom lag een ijsgebied waar geen leven mogelijk was, genaamd Trugnudde. Sommige verhalen spraken over Trugnudde als de oorzaak dat de traan van Roggemuiden eens was gestold tot glas.

De tovenaar had nog steeds de traan van Roggemuiden als een glazen bol waarin de vloeistof was. Het pruttelde. Het rook naar urine. Het was bruin, geel en oranje. Het druppelde naar beneden uit een gaatje door een slang. De mensen werden gek van het geluid. Het droeg alle pijn en kwelling van het verleden. Daarom maakten de mensen religies, omdat ze gek werden van het geluid. Niemand wist nog wat het oorspronkelijk was, maar ze gisten maar, en ze verkochten hun leringen en lezingen, en vergaderden erover. Daarom had de tovenaar zijn arend gezonden om de mensen te helpen hier bovenuit te stijgen. Ze moesten hiervoor wel de traan van Roggemuiden van binnen dragen.

Alnilam was het gebied van barbaren en heksen die hun heidense religies hadden. Ze vereerden veelal de oorlogsgod Brabant en de god Groningen, die een lagere god was. Oss was een draak of monster waar velen in geloofden, alsof het een soort duivel was. Sommigen zagen het als het lievelingsdier van de oorlogsgod Brabant, terwijl anderen het beschouwden als het kwaad zelf. Wie gebeten was door het monster had vaak last van spraakproblemen, moeite te spreken. Bij de amazones werd Brabant ook vereerd, maar dan als godin. Bij de barbaren was Brabant een mannelijke god die vaak werd afgebeeld als een reuzenspin met een enorm opgeblazen hoofd. Voor hen was het ook de god van drank, vrouwen en plezier. Zo vereerden ze Brabant met hun

hedonisme. Door veel plezier te maken, veel te drinken en veel omgang te hebben met vrouwen stemden ze Brabant gunstig. De profeet Haman werd stelselmatig bespot en gebruikt als vloekwoord, en ook Tirgo was het pispaaltje, maar Brabant werd gevreesd door de barbaren. Brabant was alles voor hen. Zonder Brabant was er geen leven mogelijk.

In de amazone religie toen de eerste vrouw de eerste man tegenkwam zei ze : ‘Oh shit !’

Hij droomde overde traan van Roggemuiden die alles schiep. De traan van Roggemuiden zweefde over de wateren. Het bracht ook zoveel verwoesting aan, bracht zoveel woestheid.

Hij moest naar de mondspecialist. Ze hadden daar een heel centrum. Hij zou om vijf uur geholpen worden, maar het liep uit, dus moest hij een andere keer terugkomen. Hij kwam vlakbij het centrum van de mondspecialist iemand tegen, een neger, die heel veel apparatuur in zijn mond had. Die moest er ook naartoe. De neger liet hem in zijn mond kijken. Hij schrok er echt van. Hij zag allerlei buisjes en staafjes en apparaatjes. Die moesten allemaal verwijderd worden, ontschroefd worden, maar die zaten ook weer vast aan framewerken die vastgeschroefd waren in de botten op andere plaatsen, en als dat op een verkeerde of voortijdige manier zou worden ontschroefd, dan zou er een schel alarm afgaan wat zelfs dodelijk kon zijn. Ze moesten dat dus allemaal doorkijken, en bij hem moest er ook gekeken worden. Hij zou zelf ook allerlei apparatuur in zijn mond en lichaam hebben.

Het mondspecialisme bestond voornamelijk uit het doorkijken en ontschroeven. Als alle schroeven, framewerken en apparatuur eruit zou zijn, dan zou de mond en ook het lichaam weer op een natuurlijke manier kunnen herstellen.

Toen hij eindelijk aan de beurt was schrok hij ervan hoeveel schroeven eruit moesten, en hoeveel framewerken. Het zat heel ingewikkeld in elkaar, en zo kon ook de apparatuur verwijderd worden. Die zat heel subtiel in zijn mond en zijn verdere lichaam. Ze moesten hem helemaal doorscannen. Overal in zijn botten zaten schroeven : in zijn schedel, zijn wangbotten, zijn ellebogen, zijn knieën, zijn ruggegraat, zijn ribben, zijn kinbotten, zijn oogkassen, zijn vingerbotten, zijn stuitje, zijn polsbotten, echt overal. Hij voelde zich heel opgelucht toen de schroeven er werden uitgeschroefd, en de framewerken en de apparatuur zo los konden komen. Hij wist wel dat hij wat had, maar hij wist niet dat het zoveel was. Het verklaarde een heleboel problemen die hij nog had, maar nu kon het herstellen, en hij kon de traan van Roggemuiden beter voelen, meer en meer. Het begon los te komen in zijn lichaam. Hij voelde het weer stromen. Alles had zo lang vastgezeten.

Hij begon meer en meer geinteresseerd te raken in het mondspecialisme, en begon ook opleidingen erover te volgen.

Hij proefde de traan van Roggemuiden. Het zuiverde zijn mond en zijn gedachten. Zijn mond droeg nu het hemelse woord, en hij schreef het allemaal op. Hij bleef maar zeggen : ‘Oh de traan van Roggemuiden is gekomen, oh, de traan van Roggemuiden is eindelijk gekomen.’

DE SCHUILPLAATS

Hij had een kind met een Afrikaanse vrouw, en in het begin leek het heel goed te gaan. Ze konden het goed met elkaar vinden, maar na zo’n vijf jaar had ze wat dingen tegen hem gezegd die hem niet goed bevielen, en toen heeft hij scheiding van haar aangevraagd. Ze liet hem weten dat ze het daar heel moeilijk mee had, maar hij hield voet bij stuk. Ze kwamen elkaar nog weleens tegen in het winkel centrum, en dan hadden ze even een gezellig praatje, alhoewel dat altijd maar kort was, en dan voelde hij zich toch altijd een beetje ongemakkelijk. Maar na een tijdje begon hij op te merken dat hij haar

nooit meer zag in het winkel centrum. Na wat navragen bleek het dat ze verhuisd was naar een dorp in de buurt. Ze bleek met een mes te zijn bedreigd door iemand, vanwege wat ze tegen die persoon had gezegd. Ze kon soms enorm bot zijn. Daar wist hij alles van, maar hij schrok er wel van dat ze met een mes was bedreigd, en dat ze daarom wilde verhuizen. Ze had inmiddels een nieuwe vriend. Eigenlijk begonnen ze elkaar pas weer tegen te komen toen de oorlog begon. Ze kwamen in dezelfde oorlogs-schuilplaats terecht, samen met hun kind. Het was een heel groot gebouw.

Ze deed heel afstandelijk naar hem, maar toch spraken ze met elkaar. Ze hadden immers samen een kind. Het kind was na al die jaren nog heel klein, als een peutertje, alsof het kind maar niet wilde groeien, en had nog voortdurend zorg nodig. Hij was bij het kind om zorg te dragen, ergens in de hoek van het gebouw in een openbare ruimte. Er waren ook wat meisjes bij die met het kind speelden. De moeder van zijn kind had hem verteld dat haar vriend was vermoord, en ze wilde wraak nemen, wat hij heel goed kon begrijpen. Maar later begon hij zich toch zorgen te maken, omdat ze gekke dingen wilde doen. Hij kreeg te horen dat ze op het punt stond om een tegenmoord te plegen, en daarom wilde hij direct naar haar toe om haar daar van af te houden. Ze zou daarvoor naar een andere oorlogsschuilplaats zijn gegaan wat in de buurt lag. Hij vroeg aan de meisjes of ze op het kind wilden passen zo lang. De meisjes waren nog best wel jong, dus eigenlijk zag hij dat niet zitten, maar hij moest en zou naar de moeder van zijn kind gaan. Toen hij was aangekomen bij de andere oorlogsschuilplaats kwam hij haar al snel tegen. Ze had de moord nog niet gepleegd, en hij hield haar direct tegen. ‘Doe dat nou niet, want dan kom je in de gevangenis,’ zei hij tegen haar. Ze scheen alweer wat rustiger te zijn, en was het ook helemaal met hem eens.

‘Ik weet dat het zwaar is dat je vriend is vermoord,’ zei hij. Hij keek haar aan, en hield haar vast. ‘Ik houd van je,’ zei hij. Ze zei niets terug. Daarna had ze het over andere dingen, en liepen ze samen terug naar hun eigen oorlogs-schuilplaats. Ze was afstandelijk, zo afstandelijk dat hij zich afvroeg of ze wel echt ooit getrouwd waren geweest. Hij begon aan alles te twijfelen. ‘We hebben toch samen een kind ?’ vroeg hij. ‘Dat betekent dat we ervoor gevreeën hebben ?’ Dat gaf ze toe. ‘Zie, dan ben ik toch niet gek,’ zei hij.

Er was teveel gebeurd. Ze was er nooit overheen gekomen wat hij haar vroeger had aangedaan door bij haar weg te gaan. In die tijd hadden vriendinnen van haar geprobeerd hem weer terug te doen laten komen. Ze vonden hem hard, onvergevingsgezind. ‘Waarom vergeef je haar niet gewoon ?’ vroegen ze hem in die periode. Hij kon haar wel vergeven, maar niet meer vertrouwen, had hij toen gezegd, maar dat vonden die vriendinnen geen vergeving. Hij vond dat vreemd, alsof hij gedwongen werd haar te vertrouwen, terwijl hij vond dat ze niet te vertrouwen was. Maar het leek alsof hij er nu allemaal weer mee zat, en hij kwam erachter dat hij toch nog wel wat gevoelens voor haar had. Ze was wel wat ouder geworden. Ze was wat ouder dan hem. Hij besloot er maar een nachtje over te slapen. Misschien was het allemaal een grote flashback. Toen hij de volgende dag wakker werd vroeg hij zich af wat er was gebeurd. Hij dacht er aan terug en vroeg zich af : ‘Wat moet ik eigenlijk met haar ?’ Toen hij de dag daarvoor tegen haar had gezegd dat hij van haar hield vond hij eigenlijk al dat hij te ver was gegaan, en hij had toen gehoopt dat ze niks zou terugzeggen, want hij wilde echt niet terug naar haar. ‘Oh, wat zeg ik nu allemaal,’ had hij gedacht. Als dat maar goed ging. Hij wilde haar natuurlijk geen valse hoop geven, maar haar vriend was vermoord, en ze had bijna iemand anders vermoord, dus hij wilde ook geen koele kikker zijn. Ze had hem nodig op dat moment, maar het kon nooit meer zijn zoals vroeger. Dat wilden ze beiden niet. Ze waren beiden te verwond. Beiden vertrouwden ze elkaar niet meer. Maar door hun kind, die trouwens maar

niet wilde groeien en altijd hulp, zorg en toezicht nodig had, waren ze voor altijd aan elkaar verbonden.

Het was oorlog. De oorlog bracht hen bij elkaar. Ze waren in dezelfde oorlogs-schuilplaats. Het was een vreemd soort van gezin, terwijl het helemaal geen gezin was. Ze waren gescheiden, maar waren noodgedwongen met elkaar te leven. Ze werden heen en weer geslingerd tussen afstandelijkheid en toenadering voor de lieve vrede. Toen hij die ochtend van zijn kamer naar beneden liep, naar de openbare ruimte, zag hij dat alles was veranderd. Ze hadden lopen schuiven, en hij herkende het bijna niet meer terug. Het was zo prachtig geworden, terwijl het daarvoor ook al prachtig was.

Hij liep door het gebouw en dacht na, ook over de moeder van zijn kinderen, hoe het verder moest. Het was een ongemakkelijke situatie. Hij wilde haar eigenlijk niet meer zien, want het bracht teveel terug. Het was als het leven in een koude oorlog met haar, en dan zo dichtbij, en hij vond dat ook niet goed voor het kind. Het kind was heel gevoelig, en zou dat misschien ook allemaal kunnen voelen, die spanning. Het kind kon nog steeds niet praten na al die jaren. Hij vroeg zich af met wat voor trauma zijn kind liep. Bij de geboorte was er iets niet goed gegaan.

Het was oorlog, en er speelde zich ook een oorlog af in de oorlogs-schuilplaats, een koude oorlog tussen hem en de moeder van zijn kind. Het was een raadsel voor hem waarom ze beiden in dezelfde oorlogs-schuilplaats waren geplaatst, terwijl ze zo'n verleden hadden. Het bleef maar aan hem knagen. Hij had rust nodig. Eén oorlog was al erg genoeg. Het was allemaal teveel voor hem. Hij besloot overplaatsing aan te vragen naar een andere oorlogs-schuilplaats. Die bleek dieper onder de grond te zijn. Hij zag dat wel zitten. Hij kon direct gaan, maar maakte zich zorgen om zijn kind.

'Hoe moet dat nu met ons en met ons kind ?' vroeg hij aan de moeder van zijn kind. Ze keek hem aan en zei niets. 'Je gaat maar,' zei ze toen. Ze zei het bijna snauwend. Hij gaf haar een omhelzing, maar ze drukte hem van haar weg. 'Heb je ooit echt van me gehouden ?' vroeg ze.

'Ja, dat heb ik, maar het ging niet meer,' zei hij.

'Ga maar,' zei ze. 'Ga de gemakkelijke weg maar.'

'Niks is makkelijk,' zei hij. 'Je weet niet hoe ik me voel.'

Ze zweeg. 'Ik ben er klaar mee,' zei ze. 'We hebben elkaar niks meer te zeggen. Ga nu maar. Het is goed. Ik begrijp het.'

Hij zuchtte diep. 'Echt, ik moet dit doen. Ik heb rust nodig. Deze koude, vreemde oorlog vreet aan mijn zenuwen. Het vreet me op. Echt, ik vertrouw je niet. Er zijn gewoon dingen die niet kloppen. Heus, ik ken je verleden, maar je kunt niet alles op je verleden schuiven. Wanneer veranderen dingen nu eens in je ?'

'Ik kan het niet,' zei ze. 'Ik probeer het wel, maar het lukt me gewoon niet. Dankzij jou zit ik niet in de gevangenis, want ik was bijna doorgedraaid, en dat schept weer een band, dus ik ga je wel missen.'

Hij zuchtte weer. ‘Je hebt hulp nodig,’ zei hij. ‘Ben je nog steeds aan de drugs ?’

Ze knikte. Even was er een glimlachje. ‘Moet wel, hè.’

‘Nou, je betaalt er anders veel voor,’ zei hij.

‘Ik weet het,’ zei ze. ‘Kun je nu doorlopen ?’

Toen is hij maar doorgelopen. Hij moest naar het station van de ondergrondse. Die ging heel diep. De oorlogs-schuilplaats waar hij naartoe zou gaan lag heel diep in de aarde. Toen hij in de ondergrondse zat las hij zijn krantje. Er stond veel in over de oorlog. Zo ging dat elke dag. Pas na een paar uur kwam hij aan in de ondergrondse oorlogs-schuilplaats. Het was er warm, en er was ook natuurgebied. Het voelde tropisch aan. Soms moesten ze extra zuurstof krijgen door een soort masker met een tank. Hij kreeg een kamer toegewezen. Het was er vaak benauwd. Ze werkten aan betere zuurstofvoorzieningen, en ook andere manieren om beter te kunnen ademen. Ze werkten zelfs aan betere stoffen dan zuurstof voor de ademhaling, wat een heel ander en beter leven scheen te geven. Het bleek dat zuurstof voor veel problemen zorgde, vreemde hallucinaties gaf ook, waardoor mensen in een soort schijnwereld leefden. Hier in de ondergrondse oorlogs-schuilplaats, wat als een soort dorp was, als een nieuwe wereld, waren ze al veel verder met wetenschap en techniek.

Hij kreeg er een baan en wat bijscholing. Van de oorlog merkten ze niet veel, maar er was wel een andere soort oorlog, een wetenschappelijke oorlog. Wel las hij veel over de oorlog boven de grond in de dagelijkse krant. Dat hield hij goed bij. Hij dacht veel aan zijn kind en aan de moeder van zijn kind. Als ze hier verder zouden zijn met wetenschap en techniek zouden zijn kind en de moeder van zijn kind hier ook misschien wel kunnen komen, maar dan zou de moeder van zijn kind wel in een ander gebouw moeten leven, niet dichtbij hem, want dan zouden de problemen weer opnieuw beginnen, maar hij had ook de hoop dat ze hier misschien genezen zou kunnen worden.

Er waren hier levensvormen die niet van zuurstof leefden maar van andere levensbronnen, en die hadden niet de problemen van boven de grond, alhoewel wel weer andere problemen. Het scheen dat ze hierdoor een hogere intelligentie hadden. Het gaf hem weer wat hoop voor zijn kind, en de moeder van zijn kind, en natuurlijk voor hemzelf. Hij leerde over de gevaren van zuurstof, van de bijwerkingen, als van een soort gifgas, en er waren ook andere vormen van zuurstof, maar hier leefde men meer en meer van hogere levensbronnen, en hij was blij met de informatie. Hij leerde hier veel, ook over wat hem al die tijd was achtergehouden. Hij probeerde toen ook overplaatsing aan te vragen voor zijn kind en de moeder van zijn kind, maar dat werd afgewezen. Het zou te gevaarlijk zijn. De redenen werden niet gegeven, maar hij kon wel wat redenen bedenken.

Op een dag las hij in de krant dat het boven de grond helemaal mis was gegaan. De oorlog had grote gebieden verwoest. Het was helemaal uit de hand gelopen. Ook van de oorlogs-schuilplaats waar zijn kind en de moeder van zijn kind waren was weinig overgebleven. Hij schrok en vroeg zich af of ze nog leefden. Hij probeerde informatie in te winnen, maar het werd hem niet gegeven. Hij werd kwaad en eiste direct informatie. Ze zeiden tegen hem dat hij moest kalmeren. Dat kon hij niet. Hij wilde toen met de ondergrondse naar boven, maar dat zou te gevaarlijk zijn, en de toegang werd hem geweigerd. Hij trok zich terug op zijn kamer en wilde niet meer eten. Dat kon hij niet.

Wekenlang kon hij niet werken, en hij besloot opnieuw om informatie op te vragen over de toestand van zijn kind en de moeder van zijn kind, maar weer werd het niet gegeven. Hij wilde opheldering.

Hij moest en zou naar boven, maar telkens weer liep hij met zijn hoofd tegen de muur. Al gauw stond er in de kranten dat het boven de grond niet meer leefbaar was. Een atoomoorlog had alles verwoest, en door de straling en andere gevolgen ervan zou er nergens geen leven meer zijn. Ze hadden nog geprobeerd te redden wat ze konden redden, en hen die gered waren zouden met de ondergrondse naar een tussenstation zijn gegaan. Daar zou ook nog een oorlogs-schuilplaats zijn, maar het lag niet zo diep als de oorlogs-schuilplaats waar hij was. Het gaf hem weer wat hoop. Misschien hadden zijn kind en de moeder van zijn kind het toch overleefd.

Weer werd hem geen informatie gegeven toen hij er om vroeg. Hij wilde direct naar het tussen-station wat minder diep in de aarde lag, maar ook dat werd hem geweigerd. Het zou te gevaarlijk zijn. Wel zeiden ze dat hij een telefoontje kon verwachten.

Hij wachtte lang in zijn kamer. Uren gingen voorbij. Toen werd hij gebeld. Het was de moeder van zijn kind. Hij huilde, en was opgelucht dat ze nog leefde. Ze was ijskoud. Afstandelijk. ‘Leeft ons kind nog ?’ vroeg hij.

‘Vanwaar je interesse ?’ vroeg ze.

‘Zeg op, leeft ons kind nog, of niet ? Ik heb recht het te weten. Of moet ik bij je komen ?’ vroeg hij weer.

‘Je kunt niet komen,’ zei ze hardvochtig. ‘Er wordt hier niemand zomaar toegelaten.’

‘En waarom niet ?’ vroeg hij.

‘Te gevaarlijk, dat weet je,’ zei ze.

‘Toe nou, zeg het me,’ smeekte hij. ‘Leeft ons kind nog, of niet ?’

‘Ja,’ zei ze koud en op een beschuldigende toon. ‘Ons kind leeft nog, maar dan moet je niet zien hoe.’

‘Hoe ?’ vroeg hij.

‘Dat ga ik je niet vertellen. Kom zelf maar,’ zei ze nijdig.

‘Ja, maar dat kan dus niet,’ zei hij.

‘Had je het maar eerder moeten doen,’ zei ze kwaad.

‘Kon niet,’ zei hij. ‘We hadden geen andere keuze. Probeer me geen schuldgevoel aan te praten over dingen waar ik niks aan kon doen. We proberen wel wat. Hier dieper in de aarde zijn diepere en

betere levensbronnen waar we uit kunnen leven. Het zal langzaam de zuurstof vervangen die voor veel problemen heeft gezorgd.’

‘Wat voor problemen ?’ snauwde ze.

‘Nou ja, allerlei vreemde soorten hallucinaties, vreemde gedachtenkronkels. Het heeft de mensen tegen elkaar opgezet, en daardoor was er oorlog,’ zei hij.

Ze was even stil. ‘Zeg, ik ga ophangen,’ zei ze toen. ‘Mijn tijd is bijna op. Ik spreek je wel weer.’

Toen ze ophing zuchtte hij. Hij was blij dat ze beiden nog leefden, maar hij maakte zich zorgen om de toestand van zijn kind.

‘Grote God, wij loven u, Heer oh sterkste aller sterken, heel de wereld buigt voor u en bewondert uwe werken,’ bad hij. Hij ging op zijn bed liggen, met zijn hoofd in zijn kussen. Het ademen ging weer even moeilijk, en daarom bediende hij zichzelf wat zuurstof toe via een masker met een tank. Er was een switch op het apparaat waarmee je het kon verstellen. Er waren andere vormen van zuurstof die je kon aanklikken, en ook andere levensbronnen, maar in de bijsluiter stond dat je daar voorzichtig mee moest zijn, want het menselijk lichaam was daar nog niet aan gewend. Als er teveel van die levensbronnen werd toegediend, dan switchte het soms weer terug naar zuurstof. Hij vroeg zich af wat voor leven zijn kind en de moeder van zijn kind hier zouden hebben, maar hij had hoop voor de toekomst.

Er waren een heleboel dingen die niet konden. Daar moest hij genoegen mee nemen. Gevaar dreigde overal, dus daarom waren er zoveel restricties. Het leek alsof er prikkeldraad om zijn hoofd zat, om zijn denken, maar hij wist waar het goed voor was. Zo leefde hij zijn leven, en hij leerde er steeds weer wat bij, en de wetenschap en de techniek maakten grote sprongen. Er kwam ook steeds meer contact met de andere levensvormen die vanuit de andere levensbronnen leefden. Zij hadden geen zuurstof meer nodig, en waren daarom veel intelligenter. Met bepaalde apparaten kon er met dat soort levensvormen gecommuniceerd worden, maar er waren ook andere manieren. De andere levensvormen hier zochten meer en meer contact met hem, en ze leerden hem te communiceren met hen. Ze leefden veel dieper onder de aarde, en ze vertelden hem over andere werelden. Het was alsof er een wereld voor hem open ging. Ze trokken hem mee. Dat ging voornamelijk door zijn dromen, maar als hij wakker was gebeurde dat ook door sterke telepathie. De apparaten had hij

steeds minder nodig. De levensvormen leerden hem andere manieren en mogelijkheden. Ze vertelden hem over de zee onder de aarde en hoe je daar zou kunnen komen, en wat voor levensbronnen daar waren. Hij kwam er meer en meer achter in wat voor vreemde hallucinatie hij had geleefd, als in een bubbel. Die bubbel was nu uit elkaar gespat. Ze konden hem nu meenemen. Maar de apparaten zorgden ervoor dat het niet te ver ging. De apparaten bewaakten de veiligheid van de mens. Dan switchte het weer terug.

Zijn lichaam kon veel nog niet verdragen. Er was nog een soort overgevoeligheid. De mens was verslaafd aan zuurstof. De mens kon nog niet zonder zuurstof. Er moest eerst veel meer gebeuren.

Op een dag kreeg hij wel een heel vreemd telefoontje. Het was een telefoontje van zijn kind. Het kind sprak niet veel en duidelijk, eigenlijk alleen maar wat woordjes die hij niet begreep. Hij zei wat dingen terug, en vertelde dat hij er blij mee was. Hij vertelde ook waar hij mee bezig was, en waar ze hier mee bezig waren. Meer kon hij niet doen. Na een tijdje werd de verbinding verbroken.

Hij zuchtte, maar hij was blij. Het ging dus de goede kant op. Hij vroeg zich af of de moeder van zijn kind nog steeds aan de drugs was.

Op een dag was er een invasie van de andere levensvormen in de oorlogs-schuilplaats waar hij was. Ze namen hem mee in natuurgebied wat hij nog niet kende. Ze brachten hem naar een boom die bewoonbaar was binnenin. Het was een reusachtige boom. Ze vertelden hem dat ze ook een invasie hadden gedaan in de oorlogs-schuilplaats van het tussenstation. Ze hadden de moeder van zijn kind en zijn kind ook meegenomen naar de boom, maar die waren ergens anders in de boom. De boom had vele verdiepingen van oorlogs-schuilplaatsen. Er was ook een zee dichtbij. Daar ging hij weleens naartoe. Er was een groot strand daar. Er waren hier andere soorten lichtbronnen. Ze waren nog dieper in de aarde gekomen. Hier kon het menselijk lichaam nog meer wennen. Hier kon het menselijk lichaam nog beter leven van de andere levensbronnen. Zuurstof was hier minder en minder nodig, en kon geheel afgebouwd worden. In dat traject zat hij nu, en ook de moeder van zijn kind en zijn kind.

Het was hier op deze plaats, in deze boom, dat de moeder van zijn kind langzaam van de drugs begon af te komen, en zijn kind begon hier te groeien en leerde spreken. De andere levensvormen hielden alles goed in de gaten. Het waren allemaal natuurverschijnselen, die hij steeds meer en meer begon te begrijpen. Ook begon hij zijn verleden meer en meer te begrijpen en begon steeds meer op zijn plaats te vallen.

Vaak ging hij zwemmen in de zee, en soms nam hij ook zijn kind mee, en de moeder van zijn kind. Dingen waren anders hier. Hij dacht veel na over dingen, maar kon ook dingen makkelijker vergeten. Het knaagde niet meer zoveel aan hem. Hij kon de moeder van zijn kind nog steeds niet vertrouwen, want ze waren te verschillend. Maar hij kon wel plezier met haar hebben in de zee. Dan was het even alsof ze iemand anders was, en alsof ze weer bij elkaar waren, alsof het nooit verkeerd gegaan was tussen hen.

Einde